

Suzanne Vermeer

Dwaalspoor

A.W. Bruna Uitgevers

1

Het is vroeg in de ochtend als Silvia Mulder na een onrustige nacht wakker wordt in een leeg bed. Op de gang hoort ze haar man Vincent zachtjes praten. Ze trekt haar slaapmasker van haar gezicht, gaat rechtop zitten en rekt zich geeuwend uit. Vincent is altijd meer een ochtendmens geweest dan zij. Uit automatisme pakt ze het doosje pijnstillers dat op haar nachtkastje ligt, en ze neemt een pil met het restje water in haar glas. Haar mond vertrekt van de bittere smaak die de paracetamol achterlaat. Ze wordt tegenwoordig vaker met hoofdpijn wakker dan zonder. Te veel zorgen aan haar hoofd, te veel gedoe. Ook Vincent heeft er last van. Hij is nerveuzer dan ooit en zonder een ‘pammetje voor de nacht’ doet hij geen oog dicht. Zelf heeft ze de oxazepam tot nu toe gemeden. Als je eenmaal begint met die troep kom je er niet zo makkelijk meer vanaf. Bovendien wil ze helder blijven. Ze heeft al zo vaak tegen Vincent gezegd dat hij met die sufmakers moet stoppen, maar ze krijgt altijd hetzelfde antwoord. Hij heeft die dingen nu gewoon even nodig om deze periode door te komen. Als alles is geregeld, stopt hij ermee. ‘Beloofd.’ Ze moet het nog zien, want er is altijd wel wat; altijd wel een excuus, altijd wel weer ‘een periode’ die doorgekomen moet worden.

Om even op adem te komen, zijn ze voor twee weken in Titisee-Neustadt. Al tien jaar hebben ze hier een tweede huis en genieten ze van de mooie omgeving van het Zwarte Woud. De rust die ze in Groningen soms missen, heerst hier volop.

Vincent is van plan om deze weken veel te gaan mountain-biken, en zichzelf kan niet wachten om elke dag in de Titisee te zwemmen en van het zomerse weer te genieten. Silvia houdt van het glasheldere water dat met de wind meegolft en de prachtige groene natuur rondom het meer. Door de hoogteverschillen, met als eyecatcher de nabijgelegen berg Hoch, verveelt het landschap haar nooit. Hun vakantiehuis ligt op de noordelijke oever van het meer, vlak bij het kuuroord dat ze regelmatig bezoekt. De eerste jaren nadat ze het huis hadden gekocht, hebben ze vooral samen wandelend rond het meer en slenterend door knusse stadjes doorgebracht. Toen deden ze alles nog samen, en waren ze ervan overtuigd dat ze voor altijd bij elkaar zouden blijven. Maar aan hun verliefdheid bleek een houdbaarheidsdatum te zitten, en wat zij hadden begon steeds meer als een hechte vriendschap te voelen.

Het exacte moment waarop de passie uit hun relatie was verdwenen kan Silvia niet aanwijzen. Het zal begonnen zijn toen Vincents sportkledingbedrijf ook een maatpakkenlijn lanceerde, met het kenmerkende rode V'tje op de linkerheup. De mooie én betaalbare pakken waren vooral populair in het buitenland, waardoor Vincent steeds vaker op reis was. In het begin ging ze regelmatig met hem mee, maar na een jaar van hotelkamer naar hotelkamer had ze er genoeg van. Overdag had Vincent op een enkele uitzondering na altijd besprekingen en moest zij zich maar zien te vermaken. 's Avonds vergezelde ze hem meestal naar etentjes en feestjes waar ze als een soort decorstuk de leuke en mooie vrouw uithing. Wat haar het meest tegenstond aan het hele gebeuren was dat ze volledig geleefd werden en er steeds minder tijd was voor elkaar. Op het moment dat Vincent een partnerschap aanging met Sebastiaan Vos liet ze de begeleiding van Vincent op zijn zakenreisjes aan hem over. Wel belden ze elke avond voor het slapengaan even. Vincent besprak nog steeds alle zakelijke beslommingen met haar en vroeg haar nog regelmatig om

advies. Het gaf haar een goed gevoel dat hij nog steeds evenveel waarde hechtte aan haar mening als vroeger. Hoewel er tussen de lakens alleen nog maar geslapen werd, waren ze nog steeds een onverslaanbaar team. En ze verwacht dat dit gevoel er voor altijd zal zijn, zelfs als ze binnenkort ook op papier geen liefdespartners meer zijn. Silvia is ontzettend dankbaar voor hun innige band en sterke vriendschap. Ze gunnen elkaar alles. De kans op een nieuwe liefde hoort daar ook bij.

Toen Vincent als uit het niets was begonnen met zijn kledingbedrijf was zij het die hem financieel en mentaal had gesteund. Silvia's vertrouwen had hem het laatste zetje gegeven om de grote sprong te wagen en zijn droom na te jagen. Er was al die jaren geen dag geweest dat hij zijn dankbaarheid niet uitsprak. Maar met het toenemende succes kwamen ook de roddels. Silvia werd gezien als golddigger en cougar, omdat ze ruim tien jaar ouder was dan hij. Vincent kreeg in de loop der jaren steeds meer het imago van de keiharde, nietsontziende zakenman toebedeeld. Hun huwelijk zou voortdurend onder spanning staan en er werd gespeculeerd over huiselijk geweld. Hun bewuste kinderloosheid werd door de roddelbladen gekoppeld aan onvruchtbaarheid. Het probleem zou wel bij Silvia liggen, vanwege haar leeftijd. Als ze samen verschenen op glamourfeestjes werd Silvia achteraf uitgebreid geanalyseerd. Elke rimpel werd uitvergroot, haar kleding bij voorkeur afgekraakt en haar lach werd regelmatig beschreven als een botoxgrijns. Vincent zou haar wel snel dumpen voor een jonger exemplaar, en na de scheiding kreeg ze vast niet meer dan een fooi. Eén roddelblad was zelfs zover gegaan dat ze een top 5 hadden gepresenteerd van vrouwen die in hun ogen potentiële nieuwe huwelijkskandidaten voor Vincent waren. Terwijl Vincent zijn schouders ophaalde over al die vergezochte leugens, trok Silvia het zich in eerste instantie erg aan. Ze kon niet begrijpen dat mensen haar zo

graag zwart wilden maken. Uiteindelijk wist Vincent haar ervan te overtuigen dat mensen gewoon jaloers waren en aan hun eigen saaie leven wilden ontsnappen.

Silvia stapt uit bed en trekt haar roze ochtendjas en bijpassende slippers aan. Voordat ze de slaapkamer verlaat, zet ze het raam open en maakt het bed netjes op. Het huis heeft meerdere slaapkamers, maar Vincent kiest er nog steeds voor om bij haar te slapen. Het geeft hun allebei een vertrouwd gevoel en als Vincent ondanks zijn kalmeringspillen weer eens last heeft van nachtmerries, dan is zij er om hem rustig te krijgen. Ze loopt de gang in, waar Vincent ijsberend en met wilde armgebaren een telefoongesprek voert. Nu hij ziet dat ze wakker is, houdt hij zich niet meer in en schroeft zijn volume flink op.

‘Ik ben het er gewoon niet mee eens, Sebas. Uitbreiding is oké, maar niet ten koste van alles. Er zullen nog heel wat baren van de weg moeten worden gehaald voordat ik akkoord ga... Nee, echt niet. Over mijn lijk. Ik ben er even twee weken tussenuit met Sil en ik wil niet meer gestoord worden met deze bullshit... Ja, in Titisee. Even die stress eruit fietsen... De 2 Schanzen Tour... Maar echt Sebas, je zult met iets beters moeten komen, want hier kan ik absoluut niet mee akkoord gaan... Ja, ik weet dat jij het wel wilt, maar zonder mijn instemming gebeurt er niets. Het bedrijf is nog steeds voor de helft van mij, dus je hebt geen meerderheidsbelang... Sebas, we komen zo niet verder, ik ga ophangen.’ Gefrustreerd drukt Vincent het gesprek weg. Als zijn telefoon direct weer gaat, schakelt hij hem uit en kijkt Silvia moedeloos aan.

‘Weer dat gedoe met die Spanjaarden?’ vraagt ze, terwijl ze naar hem toe loopt en haar armen om zijn middel slaat.

‘Ja, het houdt maar niet op. En Sebas dramt al net zo hard.’

‘Ik vind dat je voet bij stuk moet houden.’

‘Tenminste nog iemand die achter me staat,’ moppert hij, en hij geeft haar een kus op haar voorhoofd.

‘Ik sta altijd achter je, Vin, dat weet je.’

‘En dat waardeer ik enorm,’ zegt hij met een knikje. ‘Daar heb ik nooit aan getwijfeld.’

‘Gelukkig maar.’ Ze pakt zijn hand en trekt hem mee naar de trap. ‘Kom, we hebben koffie nodig.’

‘Nou en of. Als jij een lekkere pot zet, fiets ik snel naar de bakker voor een broodje.’

Silvia geeft hem een kus en blijft bezorgd achter. Het zit haar niet lekker dat Sebas zo blijft pushen, terwijl Vincent van begin af aan duidelijk is geweest over wat hij wel en niet wil. V-Suit is zijn kindje. Hij heeft het bedrijf vanaf de grond opgebouwd en Sebas is er pas jaren later bij gekomen. Vincent heeft heel zorgvuldig het imago gecreëerd, en Sebas kan toch op zijn minst zijn wensen respecteren. Dat hij bereid is alles op het spel te zetten door in zee te gaan met een Spaans bedrijf dat nogal een louche reputatie heeft, vindt ze onbegrijpelijk. Het kan op de korte termijn een flinke smak geld opleveren, maar wat zijn de gevolgen voor de toekomst? Vin is er juist zo trots op dat zijn kleding op eerlijke wijze wordt geproduceerd. Geen kinderarbeid, geen goedkope krachten die onder de vreselijkste omstandigheden moeten werken. Alle kleding van V-Suit wordt met veel zorg gemaakt in Europa en de klanten zijn bereid daarvoor iets extra's te betalen. De Spanjaarden die azen op Vins bedrijf willen de productie zo snel mogelijk naar China verplaatsen. Ze schijnen kinderarbeid niet te schuwen en hun personeel minimaal zestien uur per dag af te beulen in onveilige fabrieken. Silvia kan zich de ophef nog herinneren toen er een paar jaar geleden brand uitbrak in zo'n fabriek en er dertig mensen om het leven kwamen. De gedachte dat V-Suit aan die naam zou worden gekoppeld, vindt ze onvoorstelbaar. Het wijkt zo af van alles waar Vincent voor staat. Ze besluit dat ze hem zo veel mogelijk zal bijstaan om dit tegen te houden.

2

De kaiserbroodjes waar Vincent mee thuiskomt zijn rijkelijk belegd met kaas, ham, augurk en een saus die veel weg heeft van remoulade. De witte bolletjes maken een krakend geluid als ze er tegelijkertijd hun tanden in zetten. Twee grote mokken filterkoffie staan te dampen op tafel.

‘Druk in het dorp?’

‘Viel erg mee,’ antwoordt Vincent met volle mond. Silvia wijst subtiel naar zijn mondhoek, waar een klodder saus is blijven hangen. Hij likt hem weg en neemt een nieuwe hap. ‘Hier was ik echt aan toe,’ mompelt hij goedkeurend. ‘Dat telefoongesprek viel niet zo lekker op mijn nuchtere maag.’

‘Denk je dat ze je nu met rust laten, of verwacht je nog fratsen van die Spanjaarden?’

‘Volgens mij weten ze nu wel dat ik daar niet gevoelig voor ben. Ik begrijp echt niet waarom Sebas wél bereid is zijn ziel aan de duivel te verkopen. Ik dacht dat we dezelfde moraal hadden, maar blijkbaar heb ik me vergist.’

‘Ben je teleurgesteld in hem?’

‘Ja, natuurlijk. We hebben samen een paar mooie jaren achter de rug en dit voelt echt als een smet. En ook nog eens onnodig, want we hebben die Spanjaarden en hun geld helemaal niet nodig. Waarom Sebas denkt van wel, is me een raadsel.’

‘Ik geloof dat het goed is als jullie zo snel mogelijk om de tafel gaan zitten als we terug zijn in Nederland. Jullie moeten dit uitpraten, Vin. De neuzen weer dezelfde kant op krijgen. Je moet hem blind kunnen vertrouwen en niet het idee heb-

ben dat hij achter je rug om zijn eigen plan trekt. Die stress is niet goed voor je.'

Vincent zucht diep en neemt een slok koffie. 'Ik slaap er slecht van. Zelfs die verrekte pillen helpen niet genoeg. Misschien moet ik tijdelijk een hogere dosis gaan nemen, wat denk jij?'

'Je weet het antwoord op die vraag al. Dat vind ik een heel slecht plan.'

'Maar ik heb die ontspanning en die rust nodig om helder na te kunnen denken.'

'Die ontspanning hoef je niet uit een potje te halen.' Silvia legt haar hand op die van Vincent. 'We zijn niet voor niks hiernaartoe gegaan. Stap op je fiets en geniet van de rustgevende natuur. Dat helpt veel beter dan die verslavende troep waar je steeds meer van nodig hebt. Geen computer, geen telefoon, gewoon lekker fietsen en niks aan je kop. Voor je buik ook niet verkeerd trouwens,' zegt ze grinnikend.

'Ik ben wel een beetje dikker geworden de laatste tijd, hè? Steeds minder tijd om te sporten.'

'Het is geen kwestie van tijd, maar van prioriteit.' Silvia knipoogt. 'Al plan je maar een halfuurtje per dag in voor wat beweging.'

'Misschien moet ik zo'n personal trainer nemen. Iemand die me elke ochtend voordat ik naar kantoor ga een uurtje afbeult. Kun jij je ook meteen uitleven.'

'Als je het niet erg vindt, hou ik het liever bij zwemmen. En nu we het daarover hebben, ik ga straks even een duik nemen in de Titisee, en het lijkt me lekker om erna naar het Bade-paradijs te gaan. Even in de sauna en bijkomen in het mineraalbad. Heb jij daar ook zin in?'

'Ik denk dat ik vandaag even ga testen of ik het fietsen niet verleerd ben. Ik wil al zo lang de 2 Schanzen Tour doen.'

'Moet je daar eerst niet een beetje voor trainen? Dat is een route met een paar pittige klimmetjes, toch?'

‘Ik wil gewoon gaan en zien hoe ver ik kom. Fietsen is net zakendoen: het komt aan op doorzettingsvermogen. Met de juiste instelling kom je een heel eind.’ Hij kijkt haar grijnzend aan.

‘Aan de juiste instelling heeft het je nooit ontbroken, maar aan conditie de laatste tijd wel. Daar maak ik me een beetje zorgen over. Al die stress is echt niet goed voor je lijf. We worden ouder, Vin, ook jij.’

‘Ik beloof je dat ik voorzichtig doe en dat ik op tijd terugkeer als het toch niet gaat.’

‘Beloof je dat echt?’

‘Natuurlijk. Ga jij nou maar lekker in dat water liggen en breek je mooie hoofdje niet over mij.’

‘Ik wil gewoon echt niet dat jou iets overkomt. Daar kan ik soms van wakker liggen. Ik kan niet zonder je.’

‘Sil, wij zullen altijd in elkaars leven blijven, ook na de scheiding. Je weet hoeveel ik om je geef. Wij gaan mensen laten zien dat je ook als heel goede vrienden uit elkaar kunt gaan.’

‘Ben je niet bang dat het contact tussen ons toch gaat verwateren als we niet meer bij elkaar wonen?’

‘Daar zijn we zelf bij. We zullen elkaar minder zien, maar dat betekent niet dat onze band verandert. Dat laat ik echt niet gebeuren. Jij blijft altijd belangrijk voor me, Sil. Dankzij jou ben ik geworden wie ik ben, en dat zal ik nooit vergeten.’

‘Als je dat maar goed in je oren knoopt, ja,’ antwoordt Silvia zogenaamd dreigend. Na Vincents geruststelling kan ze weer glimlachen.

Als ze hun broodjes ophebben en de pot koffie leeg is, staat Vincent op. ‘Ik ga me even omkleden voor de grote tocht.’

‘Ik zal ondertussen een paar bidons met water vullen en wat energierepen in je fietstas stoppen voordat ik mijn badpak aantrek,’ zegt Silvia behulpzaam. Vincent werpt haar een

kushand toe en neemt de trap naar boven met twee treden tegelijk. Als hij even later weer voor haar staat in zijn strakke wielrenpak, loopt ze met hem mee naar de deur. Zijn rood met zwarte mountainbike staat glanzend op hem te wachten in het schuurtje. De fiets wordt meer onderhouden dan daadwerkelijk gebruikt. Vincent heeft al vaker aangeboden er ook eentje voor Silvia te kopen, maar voor die paar keer per jaar dat ze er gebruik van zal maken vindt ze dat geldverspilling. Dat ze geld hebben wil niet zeggen dat ze het daarom maar over de balk moeten smijten. Ze herinnert zich maar al te goed dat ze elk dubbeltje moesten omdraaien en is daardoor weloverwogen in haar aankopen. Vincent geeft wat makkelijker geld uit dan zij en meestal laat ze hem zijn gang gaan.

‘Ik ga ervandoor!’ Haar gedachten worden onderbroken door een enthousiaste Vincent. Zijn telefoon met de routekaart klikt hij in de houder op zijn stuur. Hij zwaait zijn been over het zadel met een soepelheid die Silvia verbaast.

‘Als ik er lekker in zit, ben ik pas rond het avondeten terug. Volgens mijn routeplanner zou ik de tocht in zesenunderhalf uur moeten kunnen rijden. Doe daar voor de zekerheid nog een halfuurtje extra bij.’

‘En je keert om als het niet gaat, hè?’

‘Dat hadden we toch afgesproken. Maak je niet druk. Lekker badderen jij. En laten we vanavond een hapje eten bij dat leuke bistrootje in het centrum, dan vertel ik je alles over mijn heroïsche tocht.’

Ze steekt haar duim op en slaat haar armen voor haar lichaam over elkaar. Vincent rijdt in rustig tempo bij haar vandaan. Hoe verder hij van haar verwijderd raakt, hoe groter de behoefte wordt om achter hem aan te rennen en hem te laten stoppen voor een knuffel. Ze heeft geen idee wat haar bezielt, maar ze voelt een koude rilling door haar lijf trekken. Ze besluit de Titisee vandaag over te slaan en een warme douche te

nemen voordat ze naar het badencomplex vertrekt. Voor de zekerheid checkt ze de weersvoorspelling nog eens, en als ze de app moet geloven is er vandaag geen wolkje aan de lucht.

3

Als Silvia het zoute water van het kuurbad van zich afspoelt, begint haar maag te knorren. Het is al tegen vijven, en ze hoopt dat Vincent snel thuiskomt. Ze heeft de hele dag niets meer van hem gehoord, dus ze gaat ervan uit dat hij op zijn tandvlees de tocht toch helemaal heeft uitgereden. Bij een lekke band of andere pech had hij haar vast wel gebeld. Druipend van het water pakt ze twee handdoeken van het rek. Met de eerste droogt ze zich af en de tweede draait ze als een tulband om haar hoofd. Dan loopt ze naar de kledingkast en kiest een elegant zwart jurkje uit met bijpassende pumps. Voor Vincent legt ze vast een pantalon en een blouse klaar. Als ze is aangekleed en haar haren en make-up heeft gedaan, is het kwart voor zes. Nog steeds geen Vincent.

Ze heeft nu flinke trek en begint ongeduldig te worden. Dat halfuurtje extra van hem is ook verstreken. Ze probeert hem te bellen, maar zijn telefoon springt meteen op voicemail. Misschien wilde hij niet meer lastiggevallen worden door Sebas en heeft hij zijn telefoon weer uitgezet. Het onrustige gevoel dat ze vanochtend ook al had toen hij vertrok, is weer terug. Gaat het wel goed met hem? Staat hij ergens in the middle of nowhere met een lekke band? Is de batterij van zijn telefoon leeggelopen door die routeplanner en kan ze hem daarom niet bereiken? Ze probeert hem nogmaals te bellen, maar krijgt weer zijn voicemail. Voor de zekerheid spreekt ze iets in en loopt naar het grote raam in de woonkamer dat

uitkijkt op de weg die hij vanochtend heeft genomen. Ze staart tevergeefs in de verte.

Als er weer zo'n onbehagelijke rilling door haar heen trekt, wrijft ze geërgerd over haar armen. Met een tijdschrift ploft ze op de bank, maar van lezen komt natuurlijk niets. Haar zorgen om Vincent groeien met de minuut. Uiteindelijk verruilt ze haar pumps voor een paar sneakers en loopt de weg op. De sleutel van het huis heeft ze zo stevig in haar hand geklemd dat hij een afdruk in haar huid achterlaat. Aan de lucht te zien lijkt de weersvoorspelling niet te kloppen. De broeierigheid van die dag kan elk moment worden weggespoeld door een flinke bui. Ze hoort het gezoem van muggen om haar heen. Terwijl ze verder loopt voelt ze de eerste dikke druppels vallen. Silvia weet dat ze nu meteen rechtsomkeert moet maken als ze niet zeiknat wil worden. In plaats daarvan blijft ze als een standbeeld midden op de weg staan, starend naar de leegte voor haar. Pas als de regenbui echt losbarst en haar in een mum van tijd helemaal heeft doorweekt, rent ze terug naar het huis.

Druipend en rillend schopt ze in de gang haar schoenen uit voordat ze naar de badkamer snelt om haar natte jurkje te verwisselen voor een droog joggingpak. Ze kijkt op haar horloge. Kwart over zeven. Ze belt Restaurant Seeterrasse, waar ze om halfzeven een tafeltje voor twee had gereserveerd. Misschien was Vincent zo laat dat hij daar rechtsreeks naartoe is gegaan? Al snel krijgt ze te horen dat hij ook daar niet is. Ze weet het nu echt niet meer. Waarom duurt het zo lang? Het is niets voor Vincent om zo laat te zijn zonder iets van zich te laten horen. Hij heeft haar zo lang als ze hem kent nog nooit laten zitten. Moet ze de politie bellen? Of is dat overdreven? Hij is amper anderhalf uur te laat. Tegen beter weten in belt ze weer naar zijn mobiel. Het toestel gaat nu wel over, maar als ze wil ophangen omdat hij niet opneemt, krijgt ze ineens contact. Een vreemde stem zegt: 'Hallo?'

‘Wer bist du? Wo is Vincent? Was machst du mit seinem Telefon?’

‘Sie sprechen mit Agent Ründfunk...’

‘Agent? Is alles goed met Vincent?’ Silvia’s hart bonkt in haar keel.

‘Wie bent u?’ vraagt de agent.

‘Silvia Mulder, Vincents vrouw. Hij is vanochtend met zijn mountainbike vertrokken om de 2 Schanzen Tour te fietsen, maar hij had allang terug moeten zijn.’

‘Ik vrees dat ik slecht nieuws voor u heb, mevrouw. Er is hier vanmiddag een mountainbiker verongelukt en dit was de telefoon die hij bij zich had. Kunt u mij vertellen waar u bent? Dan wordt u straks thuis opgehaald.’

Silvia zakt geschokt neer op de grond. ‘Bedoelt u... Bedoelt u dat hij dood is?’

‘U krijgt straks meer te horen, mevrouw. Blijft u nu vooral rustig wachten.’

‘Rustig? Nee, ik wil het nu horen, daarna krijgt u pas mijn adres. Dat begrijpt u toch wel?’ Silvia’s stem slaat over.

‘Het spijt me vreselijk, mevrouw. De man die we gevonden hebben is inderdaad overleden.’

‘Maar dat kan helemaal niet, dat moet iemand anders zijn.’

‘Het lijkt erop dat hij met een te hoge snelheid een afdaling maakte en uit de bocht is gevlogen. Het gros van de wegen heeft hier geen reling. Hij moet een inschattingsfout gemaakt hebben. Het spijt me vreselijk, mevrouw.’

‘Nee, nee,’ zegt ze vol ongelooft. ‘Vincent maakt geen inschattingsfouten. Hij is een ervaren fietser. Hij heeft hooguit een wat slechte conditie, maar hij weet echt wel hoe hij een bocht moet nemen, ook als dat in volle vaart is. Bovendien is hij sterk genoeg om zo’n val te overleven,’ voegt ze er nu vastberaden aan toe.

‘Ik begrijp dat het voor u allemaal nog heel onwerkelijk is, maar uw man is echt overleden. Hij is verkeerd terechtgeko-

men en heeft zijn nek gebroken. Vreselijke pech.'

'Maar hij heeft nooit pech. Hebt u bewijs voor me? Een identiteitskaart of iets?'

'Deze telefoon. Het is het enige wat we in zijn fietstasje hebben gevonden, samen met een bandenplakset en wat energierepen. Geen paspoort, rijbewijs of ander identiteitsbewijs. Geen verzekeringspasje. Ik vrees dat we u nodig hebben voor een identificatie. Waar bevindt u zich op dit moment?'

'In ons vakantiehuis aan de Bruderhalde.'

'Dan stuur ik direct een auto om u op te halen, mevrouw.'

'Schiet maar op, dan kan ik u in één oogopslag vertellen dat u zich vergist hebt. Het is niet mijn Vincent die u hebt gevonden.' Silvia loopt naar het raam in de hoop dat ze Vincent alsnog aan ziet komen rijden.

'Er is een auto onderweg. Ik zie u straks, mevrouw...?'

'Mulder. Silvia Mulder.'

'Oké, dank u wel. *Tschüss*.'

Silvia houdt de telefoon nog een tijdje tegen haar oor, nadat de verbinding allang is verbroken. Het weggelassen van het toestel betekent dat ze terug moet naar de realiteit, en dat kan ze niet, dat wil ze niet. Niet als Vincent in die realiteit ontbreekt. Zolang ze het ontkent, is het niet waar en komt hij hier straks gewoon binnenlopen. Ze ziet al voor zich hoe hij enigszins beschaamd vertelt dat de tocht toch wat zwaarder was dan hij van tevoren had ingeschat. Samen zullen ze er met een goed glas wijn om kunnen lachen. Dat is hoe de avond moet verlopen. Van een ander scenario wordt ze spontaan misselijk. Stel dat hij tegen haar advies in toch wat extra oxazepam had genomen? Stel dat hij daar zo versuft van was geraakt dat hij de weg niet meer kon volgen? Maar die vreselijke gedachte probeert ze snel weer te verbannen. Hij maakte een goede en fitte indruk toen hij wegfietste, en bovendien trekt hij nooit zomaar zijn eigen plan zonder dat met haar te delen. Ze hoopt dat die politieauto snel komt, zodat ze zeker-

heid heeft. Als ze ergens niet tegen kan, is het onduidelijkheid. Ze moet altijd weten waar ze aan toe is. En het idee dat er iets met Vincent is gebeurd, is eenvoudigweg te verschrikkelijk om toe te laten. Ze neemt haar plek voor het raam weer in en blijft daar staan totdat de politieauto voor de deur stopt.